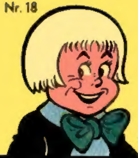
Nr. 18

6 mei 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De verstrooidheid kwam hem duur

. . . en het weer is hier werkelijk uitstekend, vooral de laatste tien dagen. We hebben gisteren twee voetbalelftallen gevormd en hebben een aardig partijtje weggegeven. Na tien minuten trapte een van de mannen de bal al over de lijn. Als je gelegenheid hebt, kom dan eens langs rijden. Ik heb altijd vrij in de vooravond.

Met hartelijke groeten
Fred. Nr. 8260

Fred Grow lachte zegevierend, toen hij de brief in de enveloppe deed. Hij vond zichzelf een zeer schrandere en handige jongeling.

Hij wist, dat op het kantoor van de gevangenis de brief heel zorgvuldig zou worden doorgelezen. Doch alles was zo onschuldig als het maar kon. Een heel gewoon briefje aan een oude vriend. Over het weer, over het voetballen en tenslotte een verzoek om hem eens te komen bezoeken. Er stond letterlijk niets in, dat achterdocht kon opwekken. Maar Dick Person wist wel, hoe hij de brief moest lezen. Zonder veel moeite zou hij begrijpen, wat ermee bedoeld werd. Want reeds lang tevoren hadden zij afgesproken, hoe gehandeld moest worden, als een van beiden in moeilijkheden zou raken.

De verwijzing naar de tien dagen betekende dat hij over tien dagen gereed zou zijn voor de vlucht. Met „de bal over de lijn" werd bedoeld, dat Fred over de muur bij het ketelhuis zou klimmen. Dat hij eens langs moest rijden, wilde zeggen dat hij met een auto moest voorkomen, zonder dat de motor werd afgezet; en de mededeling dat hij in de vooravond altijd vrij was, gaf ongeveer het tijdstip aan, waarop de poging tot vluchten zou worden ondernomen. De rest was slechts zijn handtekening en zijn gevangenisnummer.

Freds berekeningen faalden zelden. Hij werkte alles na langdurige overdenking heel nauwkeurig uit. Toen hij de bankoverval pleegde, waarvoor hij nu in de gevangenis zat, had hij rekening gehouden met de kans op arrestatie. Maar hoe het ook afliep, hij kon op twintigduizend dollar rekenen. Werd hij niet gearresteerd, dan was het zoveel te beter. In het andere geval zou hij een paar maanden brommen en dan proberen te ontsnappen. Het geld was in elk geval veilig verborgen.

Het zaakje was wat de buit betrof nog beter verlopen, dan hij zich voorgesteld had. In plaats van twintigduizend had het hem dertigduizend opgebracht. Voordat ze hem grepen, had hij de opbrengst op een veilig plekje in de grond begraven. Als straf werden hem zes jaren toebedeeld. Alleen was het hem niet gelukt spoedig te ontsnappen. Misschien waren er wel enkele kansjes geweest, maar die had hij niet gebruikt. Als hij eenmaal de sprong waagde, moest er absoluut geen kans zijn, dat ze hem pakten en hem dan verder iedere verdere gelegenheid tot vluchten ontnamen. Daarom wachtte hij bijna drie jaren. En pas toen schreef hij het briefje aan Dick Person. Op het ogenblik, dat hij de brief postte, wist hij dat hij reeds zo goed als op vrije voeten was. . .

Een dag na zijn eerste brief schreef Fred een tweede. Ditmaal aan zijn oom Richard.

„. . . en mocht u eens in de buurt komen, dan zou ik het prettig vinden, als u mij eens kwam bezoeken. Het is zo gezellig om iemand van je familie te spreken. Als u komt, breng dan wat sigaretten mee voor de zondagen."

Met deze brief bedoelde hij niets, tenminste niet wat zijn ontsnapping betrof. Hij schreef hem slechts om elke argwaan over zijn eerste brief volkomen ongedaan te maken. Om dezelfde reden schreef hij de volgende dag wéér een brief, waarin hij zelfs beloofde dat hij nooit weer iets doen zou, waardoor hij met het gerecht in aanraking zou kunnen komen. Deze was gericht aan zijn zuster.

Ziezo, dat was voldoende. Meer dan drie brieven per maand mochten door de gevangenen niet geschreven worden, maar hij was er zeker van, dat ze alle drie veilig door het onderzoek zouden komen. En zo gebeurde het, dat hij precies tien dagen na het posten van de eerste brief de voorman van het ketelhuis meedeelde, dat er kortsluiting in de kelder was.

„Denk je het te kunnen maken?" werd hem gevraagd.

Fred zei er zeker van te zijn.

te staan

„Ga dan maar naar beneden en maak het in orde!"

En Fred ging naar beneden. Doch hij bleef er niet lang. Hij klom naar een bovenvenster, opende het en volgde de route die hij bijna kon dromen. Op het ogenblik, dat de voorman iemand anders naar beneden zond om Fred te gaan halen, reed deze reeds zijn vrijheid tegemoet. Terwijl Dick Person de wagen bestuurde, paste Fred het nieuwe kostuum aan, dat Dick voor hem had meegebracht. Zij stopten even bij de plek waar Fred het geld verborgen had; ondanks de duisternis was de buit binnen enkele minuten al in zijn bezit.

Toen reden ze naar een klein hotelletje en schreven zich daar onder valse namen in.

Fred voelde zich buitengewoon opgewekt. De beide mannen deden zich te goed aan een flinke maaltijd en onder vrolijk gepraat vlogen de uren voorbij.

„Tjonge, wat is het toch heerlijk weer vrij te zijn!" zei Fred.

„Morgen ben je ver uit de buurt en twee dagen later zijn we op een plekje, waar je niet bang hoeft te zijn, dat ook maar iemand je zal herkennen," zei Dick.

„Als ik op een goeie dag nog eens iets moet ondernemen," verklaarde Fred, dan beloof ik je, dat ik me niet opnieuw zal laten grijpen! Ik niet meer naar de gevangenis. . ."

Om vier uur in de morgen was Fred nog steeds bezig met het uiteenzetten van zijn toekomstplannen. Toen verschenen drie agenten in de deuropening. Hij was zó onthutst, dat hij zich helemaal niet verzette, toen de boeien om zijn polsen dichtgingen.

Toen hij enige uren later in de gevangenis terugkwam, schreeuwde hij als een bezetene.

„Dat heeft Dick Person me gelapt!" brulde hij. „Dick heeft voor verrader gespeeld en jullie gewaarschuwd! Als ik vrij kom, zal ik hem wel krijgen. Zonder zijn hulp hadden jullie me nooit gepakt, want ik heb geen enkel spoor achtergelaten."

Glimlachend bracht de gevangenisdirecteur hem tot zwijgen.

„Je blijft nog een tijdje hier, Grow," zei hij. „Daarom kan ik je gerust de waarheid vertellen. Je vriend Dick Person heeft er niets, maar dan ook helemaal niets mee te maken. Het was enkel en alleen je eigen fout!"

„Mijn fout?" riep Fred verbaasd. „Mijn fout?"

„Ja. Toen je je onder een valse naam in dat hotel inschreef, heb je de bediende behoorlijk laten schrikken. Je hebt in de laatste tijd blijkbaar nog al veel brieven geschreven, want uit de macht der gewoonte schreef je achter je valse naam uit pure verstrooidheid: nr. 8260. En in de regel doen dat geen gewone hotelgasten. Jammer voor je, Grow, echt jammer. Want had je met je vlucht een halve dag gewacht, dan was je vandaag voor je goed gedrag voorlopig op vrije voeten gesteld. Je verstrooidheid komt je duur te staan."

Mijn vader is geen struikrover

VLUG STEEG HIJ IN HET ZADEL, GAF Z'N PAARD DE SPOREN EN GALOPPEERDE WEG.
VLUG, GOUDSTER, VOORDAT ZE ME HIER BIJ MIJN HUIS VINDEN.

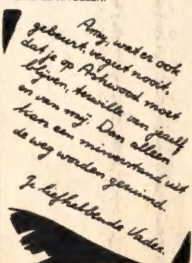

INTUSSEN HAD EEN RIJTUIG HALT GEHOUDEN VOOR EEN HERBERG IN GUILDFORD.
CHARLOTTE, EERST GAAN WE WAT ETEN VOORDAT WE VERDER REIZEN NAAR NICHT AMY OP ASHWOOD.
GRAAG, MOEDER. IK VERHEUG ME ER NU AL OP DAT AMY NAAR ONS PIJPEN MOET DANSEN!

AAN TAFEL GEZETEN FLUISTERDE CHARLOTTE PRINGLE OPGEWONDEN MET HAAR MOEDER.
DIE VADER VAN AMY IS EEN GEMENE STRUIKROVER! ALS ZE HEM IN HANDEN KRIJGEN, IS HIJ NOG NIET GELUKKIG!
DES TE BETER. IK VOND HEM ALTIJD AL VERVELEND, ONDANKS ZIJN MOOIE MANIEREN EN ZIJN GELD, TOEN HIJ MET MIJN ZUSTER TROUWDE. DAT GELD KRIJGT AMY STRAKS ALLEMAAL, CHARLOTTE!

CHARLOTTE KEEK VERRAST OP.
DUS DAAROM MOET AMY MET ONS MEE NAAR NORWICH? U BENT HAAR NAASTE FAMILIE EN MOET HAAR GELD BEHEREN EN INTUSSEN KAN ZE MIJN KAMENIER ZIJN. PRACHTIG!
SST, ALS IEMAND JE HOORT... WE BIEDEN HET ARME KIND EEN LIEFDEVOL TEHUIS AAN, BEDOEL JE!

NA HET ETEN VERTROKKEN DE DAMES WEER IN HUN RIJTUIG MET DE NORSE KOETSIER.
EN ALS AMY NIET MEE WIL, MAAR LIEVER OP ASHWOOD BLIJFT? WAT DAN?
WILLEN? ZE HEEFT NIETS TE WILLEN. ZE GAAT MEE!

INTUSSEN SLIEP AMY, ONBEWUST VAN DE NIEUWE STORMEN DIE DREIGDEN, RUSTIG VERDER.

DE NACHTWIND DIE DOOR HET OPEN VENSTER WOEI, LIET HET BRIEFJE RITSELEN.
Amy, wat er ook gebeurt, vergeet nooit, dat je op Ashwood moet blijven, terwille van jezelf en van mij. Dan alleen kan een misverstand uit de weg worden geruimd.
Je liefhebbende Vader.

DE GEMASKERDE PIRAAT

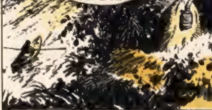
MARY WACHTTE TOTDAT DE SOLDATEN WEG WAREN; TOEN SLOOP ZE VOORZICHTIG OVER DE UITSTEKENDE LANDTONG LANGS DE KREEK. EENSKLAPS ZAG ZIJ VLAKBIJ DE ZEEAREND OPDOEMEN.

MARY RENDE DE HEUVEL WEER AF, MAAR EEN SERGEANT ZAG HAAR EN RIEP HAAR TOE HALT TE HOUDEN. HIJ HAD DE GEMASKERDE OOK AL GEZIEN EN GING ER MET ZIJN PATROUILLE OP AF.

EVEN MOEST MARY VAN HAAR VERBAZING BEKOMEN; TOEN BARSTTE ZE LOS.
5
DE SOLDATEN KOMEN ER AAN. IK WAS GEKOMEN OM TE WAARSCHUWEN, NIET WETENDE DAT JIJ DE GEMASKERDE PIRAAT WAS.

VERDERE UITLEG MOEST WACHTEN. OLIVIA SCHOOT ANDERE KLEREN AAN. DE VOETSTAPPEN DER SOLDATEN KLONKEN AL DICHTERBIJ.
IK ZAG HIER NET IEMAND BINNENGAAN! KOM MEE! WIE WEET IS HET DE GEMASKERDE PIRAAT ZELF WEL!

LANGS OLIVIA HEEN NAAR BINNEN KIJKEND ZAG DE SERGEANT HET MASKER NAAST DE KIST LIGGEN.
DE SERGEANT MAAKTE RECHTSOMKEERT, MAAR HIJ GLIMLACHTE PEINZEND...

6
MARY, JE HEBT ME WEER GERED. HOE KAN IK JE OOIT DANKEN?
GEEN MOEITE IS ME TE VEEL VOOR JOU. JIJ KUNT IMMERS GEEN KWAAD IN DE ZIN HEBBEN!

LUISTER, ZE MOGEN DIE KLEREN NIET VINDEN.
DOE ZE IN DIE KIST, MARY. ER ZIT EEN HANGSLOT OP.

UITERLIJK KALM OPENDE OLIVIA DE DEUR, TOEN ER LUID GEKLOPT WERD.
JUFFROUW FAIRFAX, NEEMT U ME NIET KWALIJK, MAAR WE ZAGEN HIER NET IEMAND BINNENGAAN... EEN MAN.
U VERGIST U. ER IS HIER GEEN MAN!

SAMEN WANDELDEN ZE TERUG NAAR HUIS.
JE WEET NU AL ZOVEEL, IK ZAL JE HET HELE GEHEIM VERTELLEN, MARY.
ALS JIJ DE GEMASKERDE PIRAAT BENT, WIE EN WAAR IS JE BROER DAN?
MARY NAM OLIVIA MEE NAAR EEN GROOT SCHILDERIJ IN DE BIBLIOTHEEK.
MIJN BROER IS DE EDELSTE MAN DIE IK KEN. MAAR HIJ IS VERDWENEN EN VERKEERT IN GROOT GEVAAR.

OLIVIA VERTELDE DAT ZIJ DE ROL VAN GEMASKERDE PIRAAT SPEELDE OM HAAR BROER OP TE SPOREN, DIE MAANDEN GELEDEN OP ZEE WAS VERDWENEN. ZE VERMOEDDE DAT ROODBAARD HEM GEVANGEN HIELD EN DAT DEZE BESCHERMD WERD DOOR EEN INVLOEDRIJK PERSOON.
7

ROODBAARD? DIE HOORDE IK VANMIDDAG NOG MET DE GOUVERNEUR SAMENSPANNEN.
DE GOUVERNEUR? NET WAT IK DACHT. DAN WETEN ZIJ WEL WAAR MIJN BROER IS.

DE GOUVERNEUR KREEG EEN INVAL.
8
IK WEET AL HOE WE HAAR UIT HUIS HOUDEN, ZODAT WIJ ER RUSTIG KUNNEN RONDKIJKEN. LUISTER, SERGEANT.

DE VOLGENDE OCHTEND STUURDE DE GOUVERNEUR EEN BOODSCHAPPER NAAR OLIVIA FAIRFAX OM HAAR IN DE VAL TE LATEN LOPEN.

TIJDENS HET ETEN WAS OLIVIA ERG ZWIJGZAAM.
IN HET HUIS VAN DE GOUVERNEUR MOET EEN AANWIJZING TE VINDEN ZIJN WAAR MIJN BROER WORDT VASTGEHOUDEN. MAAR HOE KOM IK ER OOIT ACHTER?
MAAR WAAROM HOUDEN ZE JE BROER DAN GEVANGEN?

INTUSSEN IN HET HUIS VAN DE GOUVERNEUR...
HET WAS HET MASKER VAN DE PIRAAT. IK VERGIS ME NIET.
DUS JUFFROUW OLIVIA HEEFT IETS MET DE GEMASKERDE PIRAAT TE MAKEN? IK WIL WETEN WIE HET IS.

OLIVIA VERTELDE MARY ALLES. ZIJ LUISTERDE MET GROEIENDE VERBAZING.
OP EEN VAN DIE EILANDJES WORDT MIJN BROER GEVANGEN GEHOUDEN DOOR ZEEROVERS. MAAR WAAROM?
EN JIJ SPEELT DUS VOOR PIRAAT OM HEM TE KUNNEN ZOEKEN? WAT DAPPER VAN JE, OLIVIA!

EVEN LATER...
EEN BOODSCHAP VOOR JUFFROUW FAIRFAX VAN DE GOUVERNEUR.
IK ZAL HET OVERBRENGEN!

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft.

HOOFDSTUK 14

Met deze woorden van Lucia werd het laatste restje hoop de bodem ingeslagen. De opwinding, veroorzaakt door hun hooggestemde verwachtingen, verdween en maakte plaats voor twijfel en wanhoop. Peter zuchtte; Olivier zat Lucia met een verstarde blik aan te kijken; Pollie gaf handenwringend uitdrukking aan haar gevoelens van schrik en angst; en oom Pharo tenslotte stond zich met een bedrukt gezicht achter de oren te krabben.

Even later naderde Zucconi, gevolgd door Pietro en Michele. Met kloppend hart wachtte Olivier het moment af waarop Lucia de bendeleider op de hoogte zou brengen van wat zij had afgeluisterd. Tot zijn verwondering nam echter Zucconi zelf het woord. Op zijn gebruikelijke, drukdoenerige manier scheen hij erg met zichzelf te zijn ingenomen.

„Ziezo!" riep hij uit, „laat ze nou maar komen! Iedereen is in het bezit van een geweer en munitie en weet wat hem te doen staat. De eerste afdelingen zijn al onderweg om een gunstige positie in te nemen. Ja, ja, vrienden, ik heb gehoord dat dat regimentje van jullie een tijdje geleden al is opgebroken en dat betekent dat het hier niet ver meer vandaan kan zijn. Blijft alleen nog over de vraag wat ik met jullie moet beginnen. . ."

Het hoofd enigszins scheef, keek hij zijn slachtoffers een voor een onderzoekend aan. Pietro fluisterde hem iets toe in het Italiaans en de aanvoerder knikte.

„Ik geloof dat mijn luitenant gelijk heeft. Het wordt tijd om te beslissen. Voor sentimentele gevoelens is het nu te laat. Ik geloof dat ik maar moet zien dat ik van jullie afkom. Dat is dan al weer een zorg minder."

Met een dreigende schittering in hun ogen gingen Pietro's en Micheles handen naar hun gordel. Ongemerkt haalde oom Pharo zijn mes voor de dag, zonder de bandieten ook maar een seconde uit het

oog te verliezen. Maar op hetzelfde ogenblik stapte Lucia naar voren en ging voor Zucconi staan.

„Daar komt niks van in!" riep ze uit.

„Maar, m'n beste Lucia," antwoordde de bandiet verwonderd, „kun je nou opeens goed overweg met dat stel Engelse boefjes?"

„Goed met ze overweg? Kom nou!" zei ze meesmuilend en ze spuwde op de grond. „Het zal me een zorg zijn wat er van hen terechtkomt, dat weet jij ook wel. Maar als je je van het gezelschap wilt ontdoen, dan maar ergens anders. Ik werk dag en nacht met mijn blote handen om die grot hier een beetje op orde te houden, maar dan moeten jullie me niet telkens voor de voeten lopen met je strafexercities. Vooruit, schiet nou maar op, dan kan ik eindelijk die alkoof daar eens een goede beurt geven."

De gevangenen keken stomverbaasd eerst Lucia en daarna Zucconi aan. Wat voor reden had Lucia om op deze manier tussenbeide te komen, zonder een woord te reppen over hun ontvluchtingsplan?

„En wat wou jij me dan aanraden, als ik vragen mag?" zei de roverhoofdman met een toornig gebaar. „Wil je misschien hebben dat ik ze officier in mijn compagnie maak?"

„Och, hou je mond toch, ouwe domkop," antwoordde de vrouw strijdlustig. „Neem ze mee en zoek het zelf maar uit, als je maar zorgt dat de alkoof wordt ontruimd. Voor mijn part laat je ze naar de hoogste top van het rotsgebergte brengen en zet ze daar met een ketting vast. Als ik er verder maar buiten blijf, is het mij best."

„Wacht, dat is misschien nog niet eens zo'n gek idee," hernam Zucconi. „Maar nou je het zegt, ik weet toch nog iets beters. Pietro, Michele! Bind ze aan elkaar vast en breng ze naar boven. Zodra je op de top bent aangekomen, duw je ze er aan de andere kant af. Daarmee zijn we van de hele soesa af."

Pietro en Michele deden gretig een paar stappen naar voren en gingen naast Olivier en Peter staan. Maar wederom bleek Lucia het niet eens te zijn met haar heer en meester.

„Wat ben je toch een sufferd, Zucconi," zei ze vrijmoedig. „Ben je nou werkelijk van plan om voor zo'n eenvoudig karweitje twee van je beste soldaten aan te wijzen? En dat op een moment dat je op het punt staat een van de roemrijkste daden uit je hele carrière te verrichten? Wees toch verstandiger. Hier, stuur deze oude gek maar met ze naar boven, die speelt het best klaar."

Tot grenzeloze verwondering van de gevangenen wees ze naar oom Pharo, die onmiddellijk een dreigende houding tegen zijn landgenoten aannam en deed alsof hij zijn dolkmes wette in de palm van zijn hand, ten teken dat de bendeleider het werkje rustig aan hem kon overlaten.

„Als soldaat heb je toch niks aan die vent," voegde Lucia er nog aan toe, toen ze zag dat Zucconi blijkbaar met haar voorstel niet erg gelukkig was.

„Ik kan me niet herinneren dat ik hem ooit heb gezien," zei Zucconi, terwijl hij oom Pharo achterdochtig opnam.

„Nee, dat kan wel, want hij is een van de nieuwelingen, uit een dorp hier ver vandaan. Hij heeft een aanslag gepleegd en daarom zitten ze hem achterna. Vandaar dat hij hier dienst heeft genomen. Hij is niet helemaal goed bij zijn hoofd en hij kan maar een paar woorden zeggen. Maar hij haat dit stelletje Engelsen als de ziekte. Vannacht kon hij zijn handen bijna niet thuishouden."

„Nou, vooruit dan maar. Hee daar, ja, jij! Breng die drie langs het geitepad naar de top van de rotsen. Een van mijn manschappen staat daar op post. Zeg hem maar dat hij je moet helpen. En zorg dat ze je niet ontkomen!"

„Si, si, signore," zei oom Pharo met een domme glimlach; en daarna stapte hij blakend van werklust op Olivier en Pollie toe, zodat Zucconi met welgevallen toekeek. De bendeleider riep zijn beide helpers vervolgens met zich mee en verdween naar buiten om zich weer aan zijn aanvalsplan te wijden.

Onmiddellijk schreeuwde Lucia iets in het Italiaans tegen oom Pharo om eventuele getuigen om de tuin te leiden en daarna ging ze op fluisterende toon in het Engels voort: „Vlug, kom eens hier!"

Oom Pharo volgde de vrouw achter een vooruitspringende richel, waar ze aan de blik van de overige bandieten waren onttrokken.

„Luister!" ging Lucia verder. „Je snijdt onmiddellijk die touwen door, zonder dat iemand het in de gaten krijgt. Hier hebben jullie elk een stevige dolk. Ik had ze verstopt onder die stapel zakken. Laat ze net blijven doen alsof

„Als soldaat heb je toch niks aan die vent," voegde Lucia er nog aan toe.

ze gevankelijk worden weggevoerd, totdat jullie uit het gezicht zijn. Zorg dat je geen last krijgt met die schildwacht op de top en maak je uit de voeten voordat je helemaal boven bent. Er loopt een smal en bochtig pad tussen de rotsen door naar het zuiden. Sla dat in. Loop wat je lopen kunt, totdat je, ongeveer een kilometer verder, aan het einde van dat pad komt. Daar vind je een piek waar je het ravijn kunt overzien. Op die plaats kun je naar beneden klauteren. Vooruit, maak voort, voordat er onraad komt."

Samen met oom Pharo keerde Lucia naar de gevangenen terug, die ze met een enkel woord inlichtte, nog voordat soldaat Pilchard gelegenheid had gehad haar te bedanken.

Geheel overrompeld door deze onverwachte keer van het lot, stamelden ze als uit één mond woorden van dankbaarheid en opluchting.

„Ik wist wel dat we u konden vertrouwen!" fluisterde Pollie tegen Lucia. „Ik heb het altijd wel gedacht!"

„Maar waarom doet u het eigenlijk?" vroeg Olivier tussen zijn tanden, terwijl oom Pharo, grommend en scheldend, met rappe hand de touwen doorsneed.

„Dat is een lang verhaal," antwoordde Lucia. „Daar heb ik nu geen tijd voor, beste jongen! Misschien later. Als het tenminste allemaal gelukt en als ik er niet het leven bij inschiet. Ik ben afkomstig uit Londen. Mijn naam is Lucy. Zucconi en die andere schurken hebben me nu al jarenlang gedwongen om voor ze te werken."

Ze keek voorzichtig de grot rond om te zien of alles veilig was en kwam daarna terug, oom Pharo met een luide kreet in het Italiaans tot spoed aanzettend.

„Het viel me moeilijk genoeg niets te laten merken," vervolgde ze daarna in het Engels en ze praatte weer zo zacht mogelijk om niet de aandacht te trekken. „Maar dat moest natuurlijk tóch, want anders had voor ons allemaal ons laatste uur al lang geslagen. Daarom wachtte ik rustig een gunstige gelegenheid af en deed net alsof ik even vijandig tegenover jullie stond als heel de rest. En maak nu dat je wegkomt. Vergeet die schildwacht op de top niet. De eerste tijd kan hij jullie niet zien, daarvoor is het pad te steil en te begroeid, maar kijk uit als je midden tussen de kale rotsen komt te staan. Succes met je vieren! Misschien is het nog niet te laat om het regiment te waarschuwen. Vaarwel. En goede reis!"

De touwen waren los en onmiddellijk begonnen Lucia en oom Pharo de drie gevangenen om het hardst uit te schelden en zogenaamd te stompen om hen de grot uit te drijven. Oom Pharo schermde zo opvallend met zijn mes, dat niemand op de gedachte zou komen dat hij onder zijn buis vier scherpe dolken had verborgen, die hij met zijn linkerarm stevig tegen zijn borst gedrukt hield.

„Duizendmaal bedankt, Lucy!" fluisterde Olivier de vrouw nog toe, terwijl de kleine stoet zich reeds in beweging had gezet. „Als we nog op tijd komen, zal ik zorgen dat ze u komen bevrijden, hoor! Daar kunt u op rekenen. Vaarwel!"

„Dank je, beste jongen," klonk het zacht. En daarna schalde Lucia's kijvende stem weer tegen de wanden van de grot: „Vooruit, lelijke nietsnutten! Trek eens aan je luie benen! Je hebt hier nou lang genoeg op andermans kosten geleefd. Maak dat je uit mijn ogen komt!"

Hier en daar keek een bandiet op van zijn werk, glimlachend om de dreigende taal die de vrouw de gevangenen naar het hoofd slingerde. Oom Pharo gaf Olivier om het echter te maken, nog eens een stomp tegen zijn schouder, en zo schuifelden ze stapje voor stapje de uitgang tegemoet, waar de zon hen met een verblindend licht opwachtte.

Eenmaal buiten gekomen sloegen ze, nog steeds onder geleide van oom Pharo, die zijn rol van bandiet fantastisch speelde, rechtsaf en beklommen het smalle en bochtige geitepad dat hen naar de top van de berg moest voeren.

Aangezien ze niet konden nagaan of ze nog werden gadegeslagen, gedroegen ze zich even ellendig als ze de afgelopen dagen werkelijk waren geweest, ook al kostte het hun de grootste moeite niet in gejuich uit te barsten. Ze klommen geleidelijk hoger en hoger, de frisse lucht met welbehagen inademend.

Het berglandschap zag er prachtig uit, maar oog voor het natuurschoon hadden ze nu niet. Wel keken ze zorgvuldig om zich heen om de omgeving te verkennen. Nadat ze ongeveer een kwartier onafgebroken tussen hoge struiken steil naar boven waren geklauterd, bleek het pad enkele meters onder een overhangend rotsblok door te lopen, zodat ze veilig even konden pauzeren om op adem te komen.

Oom Pharo gunde zich echter geen tijd om te rusten. Terwijl de overigen hijgend wachtten, liep hij op zijn eentje nog wat door, totdat hij bij de volgende bocht kon vaststellen dat de kust nog altijd veilig was. Terwijl hij zich weer bij het gezelschap voegde, veegde hij zich met een grote zakdoek het voorhoofd af.

„Ziezo, jongens," zei hij ernstig, „het hol van de leeuw hebben we gelukkig achter ons. Wat nou?"

„Zo gauw mogelijk dat andere pad naar het ravijn zien te vinden!" stelde Olivier voor. „Dat is de enige manier om het regiment nog op tijd te bereiken!"

„Wat een fantastische vrouw, die Lucy!" merkte Pollie op. „Als haar nu maar niets overkomt!"

„Hoofdzaak lijkt mij," zei Peter, „dat we niet in handen vallen van de bandiet die hier ergens boven ons op wacht staat. We moeten op alles voorbereid zijn. Kom maar eens voor de dag met die dolken,

soldaat Pilchard! We hebben geen minuut te verliezen."

Oom Pharo deed wat hem werd gevraagd en onderwijl ging de vaandrig voort: „Weet je wat we doen? Van hier af ga ik voorop, dan kan soldaat Pilchard ons in de achterhoede dekken. Jij volgt mij op de voet, tamboer Crow, en achter jou komt de jongedame. Mocht ik de bandiet in het oog krijgen, dan geef ik jullie wel een teken en dan blijf je doodstil staan. Als de nood aan de man komt, kan ik de eerste stoot opvangen."

Oom Pharo kuchte.

„Neemt u me niet kwalijk, vaandrig," zei hij, meteen weer geheel in de sfeer van de militaire verhoudingen, „u bent officier en we moeten u natuurlijk gehoorzamen, maar ik zou u toch willen voorstellen mij voorop te laten gaan. Ik twijfel natuurlijk

Zo mogelijk nog voorzichtiger gluurde hij even later nogmaals naar wat hun achter het rotsblok wachtte.

niet aan uw moed en aan uw handigheid, maar u moet niet vergeten dat ik veel meer ervaring heb."

„Geen sprake van," besliste de vaandrig terstond.

Oom Pharo keek spijtig voor zich en raspte met de nagel van zijn duim over zijn kin. Hij was zich er diep van bewust dat de officier het recht had om de gevaarlijkste functie te vervullen, maar aan de andere kant, Peter was niet veel ouder dan Olivier en hij was nog nooit in een gevecht gewikkeld geweest.

„Ik vind het prachtig," merkte opeens Pollie op, „dat de vaandrig de leiding op zich wil nemen. Maar het lijkt me niet verstandig dat hij voorop gaat. Stel je voor dat de troep beneden argwaan krijgt! Dan hebben we toch zeker net iemand nodig als hij om onze aftocht te dekken! Dat lijkt me veel gevaarlijker dan de weg verkennen."

„Precies, Pollie," antwoordde Olivier. „Zo denk ik er ook over. In geval van nood hoort de commandant op de gewichtigste plaats te staan."

„Goed gezien," hernam oom Pharo. „Vooruit! Olivier volgt mij, daarna komt Pollie en tenslotte de commandant. En pas op, Pollie, die dolk is scherper dan je denkt!"

Na al de ellende die ze hadden doorgemaakt, kon er eindelijk weer eens een lachje af en daarmee werd het meningsverschil weggenomen. Peter begaf zich gewillig in de achterhoede, wat oom Pharo een duidelijke knipoog tegen Pollie ontlokte.

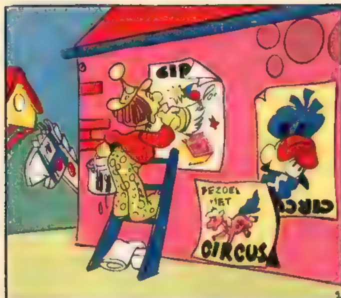
Een paar minuten later werd het pad nog steiler en oom Pharo gaf de rest van de troep een teken om even te wachten, terwijl hij behoedzaam verder klauterde. Hij keek voorzichtig om de hoek van een rotsblok, maar trok plotseling zijn hoofd snel terug. Zo mogelijk nog voorzichtiger gluurde hij even later nogmaals naar wat hun achter het rotsblok wachtte, en daarna kwam hij terug.

„Hier is het kritieke punt!" zei hij fluisterend, terwijl de anderen hun halzen rekten om zijn woorden te kunnen volgen.

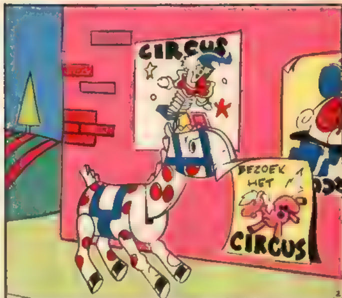
„We moeten een meter of vijf tussen de rotsen door lopen zonder enige dekking. Een eindje hoger staat de schildwacht. Hij kijkt voortdurend in de verte en als we dus maar geen geluid maken, hebben we een kansje dat hij ons niet opmerkt, maar als we ook maar een steentje aan het rollen brengen . . ."

Wordt vervolgd

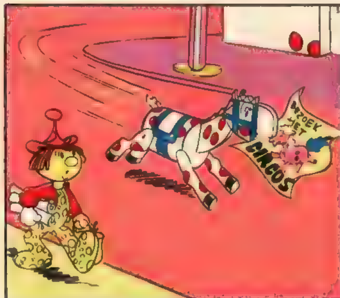
SPELEND

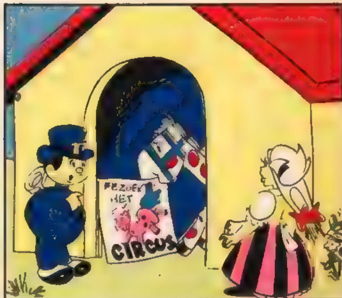
„Had ik maar net zulke platen om in mijn stal te hangen als cowboy Tex," zuchtte Batty, die bij hem op bezoek was geweest. Toen hoorde hij iemand kloppen met een borstel; Batty keek om de hoek en zag Willie Stropop, die aanplakbiljetten van een circus opplakte.

Die mooie aanplakbiljetten brachten Batty op een idee. Hij wachtte totdat Willie wegging, sloop de hoek om en trok de pas opgeplakte biljetten van de muur. „Wat zal dat leuk staan op de muur in mijn stal," hinnikte hij blij. Vlug liep hij naar zijn stal.

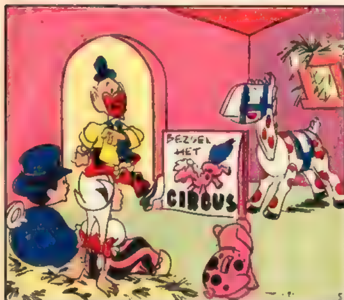
Ik ga ze gauw ophangen, des te eerder ziet iedereen de mooie plaat, dacht Batty, in volle galop over de weg rennend. Hij liep Willie voorbij. „Wel, alle strobalen!" zei Willie, „waar moet die Batty met mijn aanplakbiljetten naar toe?" En hij holde Batty achterna!

Batty was veel vlugger bij zijn stal dan Willie. Hij was al druk bezig het biljet op de staldeur te plakken, toen Wikwak de wekker en Trineke Klomp voorbijkwamen. Ze bekeken de plaat eens en toen zei Wikwak: „Enig, ga je mee naar binnen? Een circus is altijd leuk."

SPEELGOED

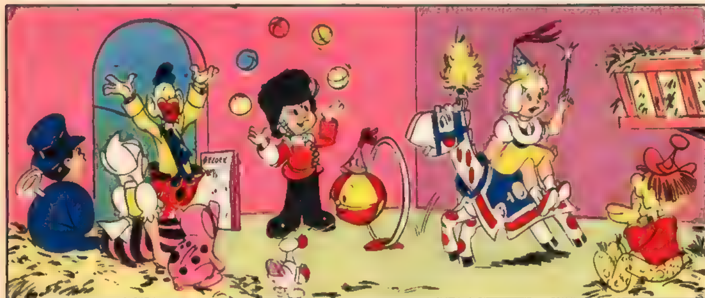

Ze gingen Batty's stal binnen en even later kwam Spekkie Spaarvarken naast hen zitten. Daar was Kwink de clown ook. „Hallo!" lachte hij, „wanneer begint de voorstelling?" „Voorstelling? Wat voor voorstelling?" vroeg Batty stomverbaasd. De gasten keken nog verbaasder!

„Het circus natuurlijk," zei Kwink verontwaardigd. „Maar ik geef geen circusvoorstelling," zei Batty. Toen werd iedereen vreselijk boos. „Waarom plak je dan dat biljet op je deur met „Bezoek het circus?" mopperde Wikwok. Dat hoorden Tommie en Dollie, die juist voorbijkwamen.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg Tommie. „Op mijn deur staat geplakt dat ik een circusvoorstelling geef, maar dat is niet zo," zuchtte Batty, die toen alles vertelde. „Domoor," lachte Tommie, „je mag toch geen aanplakbiljet meenemen zonder het te vragen!" Batty keek beschaamd.

Maar de vrede was gauw getekend. Batty mocht de plaat houden van Willie en iedereen deed toen mee om circusje te spelen. Gompie Stuitbal maakte hoepeloefeningen, Kwink vertelde grappen, Tommie speelde heel kundig met ballen en Dollie reed op Batty, net als in een echt circus.

MARTIN RATTLER

trekt het oerwoud in

NA OVERVALLEN TE ZIJN DOOR ZEEROVERS WAREN MARTIN RATTLER EN DANNY O'FLANNAGAN ZWEMMEND AAN WAL GEKOMEN. ZE ZWIERVEN DOOR HET BRAZILIAANSE OERWOUD, WAAR ZE OP EEN AVOND GELUKKIG EEN LICHT ONTDEKTEN

HET WAS DONKER GEWORDEN, MAAR OVERAL LICHTTEN VUURVLIEGJES OP

OP DE STAMMEN EN IN DE TAKKEN LEKEN ZE ALS DIAMANTEN TE SCHITTEREN

EEN HALF UUR LATER WAREN MARTIN EN DANNY HET LICHT GENADERD. HET BLEEK TE KOMEN UIT HET RAAM VAN EEN HUT

ZE SLOPEN DICHTERBIJ EN KEKEN DOOR HET RAAM NAAR BINNEN.

DANNY, DIE GEEN GERUCHT WILDE MAKEN, KEEK NIET WAAR HIJ LIEP EN VIEL IN EEN DOORNSTRUIK.

DE MAN IN DE HUT PAKTE EEN GEWEER, LIEP NAAR DE DEUR EN RIEP..

DE MAN BEGON TE LACHEN

WEKENLANG BLEVEN DANNY EN MARTIN BIJ CARLOS. ZIJ HIELPEN HEM BIJ DE JACHT EN HET ZOEKEN VAN VOEDSEL. EENS MAAKTE CARLOS HEN VROEGER WAKKER DAN GEWOONLIJK OMDAT HIJ EEN FLINKE VOETTOCHT WILDE ONDERNEMEN DIE DAG DOOR HET BOS.

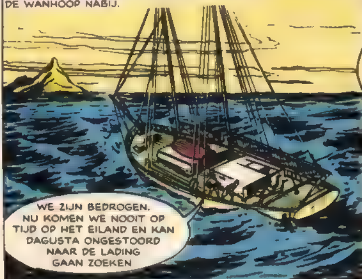

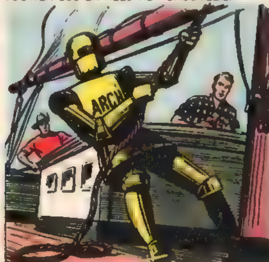

De man van staal

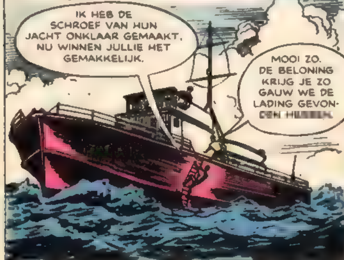

WEER BEGON EEN SPANNENDE RACE NAAR VUUREILAND
ARCHIE, ZET DE FOK VAST. WE MOETEN DE [redacted] OP DAGUSTA HOUDEN.

DAGUSTA GAF OOK WOEDEND ZIJN ORDERS.
PATCH, TAGI, HAAL DE GEWEREN! IK ZAL WEL ZORGEN DAT ZE NIET AAN DEK KUNNEN [redacted].

EVEN LATER.

TED EN KEN ZOCHTEN BESCHUTTING TEGEN DE KOGELS.
DAAR DOEN WE NIETS TEGEN

TOEN NIEMAND HET ROER KON HOUDEN, VOER DAGUSTA RECHT OP HET JACHT AF. TED ZAG HET GEVAAR
WE KUNNEN NIET TERUGSCHIETEN EN HIER BLIJVEN ZITTEN KAN OOK NIET. WE ZULLEN ARCHIE DIE KERELS EEN AFSTRAFFING LATEN GEVEN

MINUTEN VOL SPANNING GINGEN VOORBIJ. TOEN VERSCHEEN ARCHIE MET MANDEN VOL KOKOSNOTEN, SINAASAPPELEN EN TOMATEN.
MAAR WAT WIL JE DOEN?
WACHT MAAR. TOE MAAR, ARCHIE!

ARCHIE MIKTE ZORGVULDIG NAAR DE BELAGERS.
RAAK ZE ZO GOED JE KUNT, ARCHIE. ONDANKS AL HUN GEMENE STREKEN ZULLEN ZE HET NIET VAN ONS WINNEN.

Katy knapt het wel op

DUKE HAD MAAR ÉÉN GEBREK, HIJ WAS BANG VOOR MUURTJES SINDS HIJ ER EENS OVER GEVALLEN WAS. KATY WIST DAT ER OP WEDSTRIJDEN VAAK STENEN HINDERNISSEN GENOMEN MOESTEN WORDEN. ALS DUKE WEIGERDE, ZOU AL HUN HOOP VERVLOGEN ZIJN.

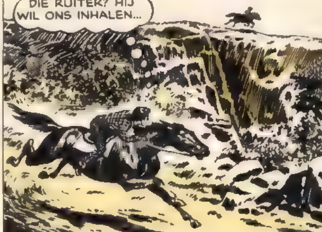

RONALD CROWLEY, DE HOTELEIGENAAR, HAD AL MEERMALEN GEPOOGD DE JACKSONS DWARS TE ZITTEN, MAAR TEVERGEEFS. HIJ WIST DAT ALS KATY DE WEDSTRIJD WON, ZE HUN SCHULDEN ZOU KUNNEN AFBETALEN EN DE OLMENHOVE NIET VERKOCHT HOEFDE TE WORDEN. ALS LAATSTE POGING HAD CROWLEY VUURPIJL GEKOCHT, EEN PAARD DAT OOK WAS INGESCHREVEN VOOR DE WEDSTRIJD. ZODOENDE HOOPTE HIJ VAN KATY TE KUNNEN WINNEN.

De blauwe draak
van Awir Bashi

4

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip van Marmaduke Stenring.*

Eliza Nigg wierp haar blonde hoofdje in de nek en liep hooghartig de zeerover voorbij. Miss Alice, de verpleegster, was echter helemaal de kluts kwijt. Toen zij de loopbrug opging, geflankeerd door twee bruine kerels met dolken in de gordel, snikte zij hardop en smeekte tot groot vermaak van de rovers haar te laten gaan.

Albert was ten prooi aan de meest tegenstrijdige gevoelens. Hij was doodsbang en toch vond hij het fijn het merkwaardige avontuur te beleven. Als het maar goed afliep! Paw-Min gedroeg zich heel anders. Zijn gezicht stond strak en verried niet de minste aandoening. Hij keek scherp rond met de schichtige, onderzoekende blik van een aapje. Met grote nuchterheid nam hij de situatie op om een uitweg te zoeken.

Mijnheer Frison sloot de stoet. Hij droeg zijn witte tropenpak en een dito tropenhelm op zijn dikke rode bol. Hij ging tekeer als een Turk. Hij schold op iedereen en toen iemand hem in de rug duwde, zei hij tegen de man dat hij zijn handen thuis moest houden. Plotseling, voordat iemand erop verdacht was, trok hij een klein wit pistool uit zijn achterzak. Het enige resultaat was dat hij een flinke tik op zijn achterhoofd kreeg, een tik die hem bewusteloos ineen deed zakken. Op een wenk van Marmaduke namen twee mannen hem aan de voeten en onder de schouders beet en sleurden hem naar boven. Zij smeten hem op het dek neer of hij een zak meel was.

Marmaduke Stenring had alle vriendelijkheid laten varen. Zijn ogen bliksemden en hij liet zijn bevelen knallen. Woedend keek hij Arthur aan.

„Uw vriend is een ezel, mijnheer," zei hij. „Met deze vijandige daad heeft hij u en zichzelf geen dienst bewezen."

Deze opmerking hield een somber dreigement in. Er rinkelde een bel. De machines van het schip begonnen te stampen. Langzaam verwijderde de *Beyt Ammeh* zich van de steiger. De schroef sloeg door het water en deed een grote schuimkring ontstaan. De boeg van het schip richtte zich zeewaarts. Even later voer het voorbij de landtong naar de open zee, die als gloeiend lood lag uitgestrekt tot aan de verre horizon, die slechts hier en daar door de vage grijze streep van een eilandje werd onderbroken.

Nigg was stil geworden. Tegen de reling geleund stond hij bezorgd voor zich uit te staren. Nog was hij in het bezit van de bloedrobijn van Taj Mahal, maar lang zou dat niet meer duren. Hij droeg hem in een klein zakje van blauwe zijde onder zijn hemd. Niemand wist het. Met niemand had hij erover gesproken, zelfs met Eliza niet. Het werd hoog tijd de anderen te vertellen wat er aan de hand was. Juist wilde hij ermee beginnen, toen Marmaduke hem kwam halen.

„Wilt u mij volgen naar mijn hut?"

Nigg keek de anderen aan, haalde zijn schouders op en deed wat van hem gevraagd werd. De anderen keken hem vol bezorgdheid na. Frison, die weer overeind was gekrabbeld en nu de bult op zijn

hoofd stond te betasten, wilde meegaan „Ik ga mee," zei hij, maar op een wenk van Marmaduke werd hij door twee man tegengehouden.

Arthur Nigg voelde zich allesbehalve op zijn gemak. Heel het schip maakte een angstaanjagende indruk Alles was zwart, zelfs het want. Het leek wel een spookschip. Daarom viel het hem des te meer op dat in de hut van de kapitein een kleurige weelde heerste. Kostbare Perzische tapijten lagen op de vloer en op tafel. Aan de wanden hingen uit ivoor gesneden panelen, zo mooi en kunstig, dat ze in het Brits museum te Londen of in het Louvre te Parijs geen gek figuur zouden hebben geslagen. Het vaatwerk op tafel was kostbaar antiek en in een hoek van het ruime vertrek stond een globe die vermoedelijk uit de zeventiende eeuw dateerde. Kortom, de kajuit zag er uit of er een schatrijke verzamelaar woonde.

Slechts het lage, ietwat gebogen plafond wees erop dat men zich op een schip bevond.

„Ga zitten, mijnheer Nigg," zei Marmaduke beleefd, terwijl hij op een hoge armstoel wees.

„Mag ik blijven staan?" vroeg Nigg. Hij was koppig en wilde te grote gemoedelijkheid vermijden. Hij wenste, als hij een gevangene was, ook als gevangene en niet als vriend behandeld te worden. Hij keek naar het pistool dat voor Marmaduke op de tafel lag: een ouderwets ding, zwaar en log, maar daarom niet minder gevaarlijk dan een modern wapen.

„Zoals u wilt," deed Marmaduke onverschillig. Zelf ging hij achter de tafel zitten en speelde met de dolk die hij als briefopener placht te gebruiken.

„U hebt klaarblijkelijk een uitgebreide correspondentie?" spotte Nigg, op de briefopener doelend

„Verwondert u dat?" vroeg Marmaduke glimlachend. „Vergeet niet dat ik zakenman ben." En spottend voegde hij eraan toe: „Op mijn manier natuurlijk" Hij keek Nigg doordringend aan. „Ik wil met u ook tot zaken komen."

Arthur Nigg haalde de schouders op. „Neem mij niet kwalijk," zei hij, „maar ik begrijp u niet goed"

„Kom, kom, laten we elkaar niets proberen wijs te maken. De bloedrobijn van Taj Mahal is in uw bezit. Die steen interesseert mij."

Nigg trachtte zich nog van de domme te houden

„Ik weet niet waar u het over hebt."

De zeerover echter liet zich niet misleiden. „Mijnheer Nigg, ik zei u dat ik zakenman ben."

„Of zeerover," merkte Nigg brutaal op.

„Als u het zo wilt noemen. Toch is er wel enig onderscheid. Ik neem alleen met geweld wat ik niet op een andere, laten we zeggen meer vredelievende manier kan krijgen Daarom zei ik: ik wil zaken met u doen. U hebt de bloedrobijn bij u."

„Hoe komt u op dat idee?"

„Mijnheer Nigg," hernam de zeerover, terwijl hij rustig de knieën over elkaar sloeg en in zijn stoel achteroverleunde, „ik weet meer dan u denkt. U moet u niet verbeelden dat u met een beginneling te doen hebt Ik sta bovendien niet alleen, maar werk in een grote organisatie. U zou het een grote onderneming kunnen noemen"

Nadat Marmaduke dit gezegd had en toen Nigg bleef zwijgen, bood hij hem een sigaar aan Nigg weigerde. Nadat Marmaduke zelf een sigaret had aangestoken, verklaarde hij „Onze onderneming heeft overal vertakkingen, tot zelfs op plaatsen waar u ze helemaal niet zou verwachten. Ik ben zelfs op de hoogte van de officiële besprekingen waarop besloten werd de bloedrobijn van Taj Mahal aan uw hoede toe te vertrouwen. Ja, ja, ik zie het aan uw gezicht, dat verbaast u."

Arthur Nigg zei niets meer. Hij zag in dat hij het spelletje verloren had en dat de vorst van Bangalore het kostbare stuk nooit in handen zou krijgen. Na een langdurige stilte vroeg hij: „En mag ik weten wat u nu van plan bent te doen?"

„Och," zei Marmaduke, „dat is niet moeilijk te raden. Wat u persoonlijk betreft behoeft u zich niet ongerust te ma-

ken. Noch u, noch iemand van uw gezelschap heeft van mij iets te vrezen. Op voorwaarde . ."

„Op voorwaarde van wat?"

„Dat u gewillig alles doet wat van u gevraagd wordt."

„Dat is?" vroeg Nigg zwakjes

„Dat u mij de robijn geeft. Daarna zullen we u netjes ergens aan wal zetten en kunt u overal heen gaan waar u wilt, zelfs naar Lon-Ben, de minister-president, om hem het nieuwtje te vertellen. U kunt ervan op aan dat hij met de grootste belangstelling naar u luisteren zal."

„En als ik weiger u de steen te geven?"

De glimlach van Marmaduke veranderde in een grijns.

„Ja, dan. . . dan zou ik geweld moeten gebruiken. Dat doe ik niet graag."

„Ik heb de steen niet hier," loog Nigg

„Zal ik eens raden waar u de steen geborgen hebt?"

Nigg keek zijn tegenstander aan. Marmaduke vervolgde: „U hebt hem natuurlijk niet in uw broekzak. Evenmin in uw bagage Maar ik zou er mijn hoofd onder durven verwedden dat u hem in een zakje genaaid aan uw hals draagt. Daar . . ."

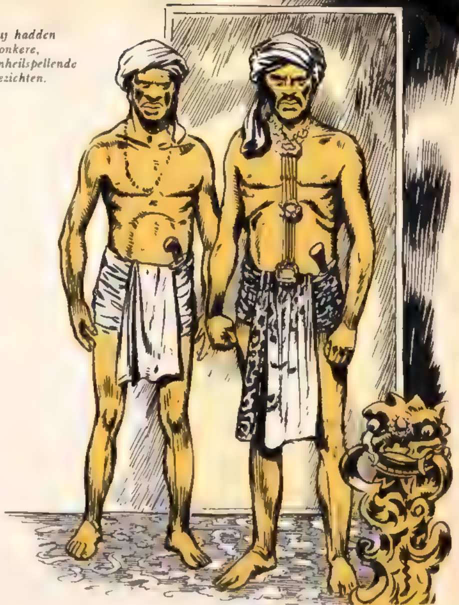
Marmaduke rekte zich over de tafel uit en zette de punt van de dolk precies op de plek, waar een kleine bobbel de plaats aanwees waar Nigg inderdaad de robijn bewaarde

Arthur Nigg stond in zware tweestrijd. Natuurlijk was het 't verstandigst om de steen nu maar meteen over te geven. Hij had echter in zijn avontuurlijk leven al zoveel merkwaardige en onverwachte dingen beleefd, dat hij het erop wilde wagen Marmaduke Stenring te trotseren.

„U weigert?" vroeg Marmaduke, die het antwoord van Nigg reeds in diens ogen gelezen had

Arthur Nigg knikte bevestigend.

Marmaduke Stenring stond op. Hij schudde langzaam het hoofd, alsof hij medelijden had met het hopeloos verzet van zijn tegenstander. Daarna drukte hij doodbedaard op een knopje. Onmiddellijk werd de deur van de hut opzij geschoven en kwamen er twee mannen binnen die er allesbehalve gezellig uit zagen. Zij hadden donkere, onheilspellende gezichten, die nog donkerder leken dan ze waren, omdat ze witte zijden doeken om het hoofd geknoopt droegen. Hun tanden schitterden even fel als de dolken die zij in hun gordel droegen Zonder een woord te spreken grepen ze Nigg bij de armen en dwongen hem met hen mee te gaan.

Zij hadden donkere, onheilspellende gezichten.

Toen Nigg tien minuten later bij zijn vrouw en de anderen terugkeerde, zag hij er erg neerslachtig uit Hij maakte een hulpeloos gebaar, waaruit men kon opmaken dat er iets ernstigs gebeurd was

Eliza ging hem tegemoet en greep hem bij de mouw „Arthur,wat is er gebeurd?" Haar stem klonk hees en er lag angst in haar ogen. „Wat gaat er met jou en met ons gebeuren? Waarom hebben ze ons ontvoerd?"

Arthur streek met de hand langs het voorhoofd, alsof hij door een duizeling werd bevangen.

„Och," mompelde hij, „het is eigenlijk doodeenvoudig Ik ben beroofd."

Eliza zette grote ogen op. Beroofd? Hoe kon dat? Ze hadden natuurlijk wel wat geld bij zich, maar toch niet genoeg om een zo grootscheeps opgezette ontvoering begrijpelijk te maken „Beroofd?" herhaalde ze. „Ik begrijp het niet."

„Als ik je alles verteld heb, zul je het begrijpen."

Voor het eerst vernamen de anderen nu dat hij op zich had genomen als vertegenwoordiger van de Birmaanse regering de bloedrobijn van Taj Mahal naar Bangalore over te brengen

Eliza luisterde met beide handen angstig tegen de mond gedrukt en toen ze de hoofdzaak wist, viel ze haar man in de rede: „Maar, Arthur, hoe kon je dat doen?! Waarom heb je het op je genomen?"

Nigg haalde de schouders op en keek naar Albert en Paw-Min En naar Frison, maar die stond dom te grijnzen. En miss Alice stond er bedremmeld bij, alsof ze haar laatste oortje versnoept had.

Nigg wist niet wat hij op de vraag van zijn vrouw moest antwoorden. Zij had gelijk. Wat had hem eigenlijk gedreven? Het journalistieke verlangen om te kunnen doordringen in een land waar vreemdelingen geweerd werden? Of was het alleen maar zucht naar avontuur geweest? Of had hij het alleen gedaan, omdat hem een grote beloning in het vooruitzicht was gesteld? Hij kon het zelf niet verklaren

„En waarom heb je er met mij niet over gesproken?" verweet Eliza hem „Ik zou het je hebben afgeraden. Je kon

toch begrijpen dat er moeilijkheden van zouden komen. Of dacht je soms dat ze voor niets zo'n groot bedrag betalen? Weet je, met die robijn bij je zijn er honderden, wat zeg ik, duizenden die je willen vermoorden."

Frison was het volkomen met Eliza eens.

„Je bent een grote idioot geweest," zei hij. „En bovendien vind ik het onverantwoordelijk dat je niet alleen jezelf, maar ook onze vrijheid en zelfs ons leven aan het avontuur hebt willen wagen. Als je mij van tevoren alles verteld had, zou ik gezegd hebben: „Nigg, ik vind je een beste kerel. Maar ik heb liever dat je alleen gaat. Ik wil graag mijn volgende verjaardag nog beleven'."

Nigg werd vuurrood van woede. „Neen maar, nu nog mooier," riep hij uit. „Ik heb je toch niet gevraagd mij te vergezellen. Je hebt jezelf opgedrongen... Anders niet. Opgedrongen, versta je."

Albert alleen viel zijn vader bij.

„Ik zou het ook gedaan hebben, vader," zei hij ronduit, „en ik laat het er niet bij zitten." Hij balde de vuisten. „En jij, Paw-Min?"

De jonge Birmaan vertrok geen spier van zijn gezicht. Hij had van die raadselachtige momenten dat je onmogelijk kon raden wat er in hem omging.

„In ieder geval," snikte miss Alice, „één ding staat nu wel vast. We zijn op genade of ongenade aan die schurk overgeleverd. Die robijn kan me geen zier schelen."

„Mij ook niet," bevestigde mevrouw Nigg. „Dan moet de maharadja daar in Bangalore maar zonder die robijn verder leven. Ik zou alleen willen weten wat er met ons gaat gebeuren."

„Het plan is ons allemaal ergens aan wal te zetten."

„Waar?"

„Weet ik het!"

Mevrouw Nigg voelde zich een beetje gerustgesteld. „Als hij dat werkelijk doet... dan zullen we het verder wel vinden," meende ze.

„De koers is zuidwest," zei Albert, terwijl hij peinzend naar de horizon keek. „Dan zet hij ons misschien..."

„Op een eilandje van de Andamanen," raadde Frison.

„Een eilandje? De Andamanen?" vroeg Eliza, daar ze nog nooit van die eilandengroep gehoord had. „Waar is dat?" Ze trok de sjaal dichter over de schouder, want er begon een verkillende wind te waaien. „Is dat ver? En wat voor taal wordt daar gesproken?"

VI

De zon daalde en naderde snel de horizon, zoals dat altijd gaat in de tropen. Enkele minuten scheen de hemel in vuur en vlam te staan, de zee was rood gekleurd tot aan de einder, als bloed zo rood. En midden in die oneindige plas dreef het schip, zwart tot in het topje van zijn masten, zonder vlag, zonder wimpel. Een spookschip. Een spookschip dat in de snel vallende duisternis scheen weg te glijden. En plotseling werd de nacht donkerblauw, een donkerblauw dat overging in het diepste zwart.

De machines van het schip stampten amechtig, want het was een oud schip. Waarschijnlijk was het al jaren geleden opgelegd en had Marmaduke Stenring het gekocht bij de sloper.

„Oud roest," bromde mijnheer Frison, alsof hij verstand had van schepen. „Bovendien slecht geklonken. Eén enkele stoot en er zit een gat in en dan..."

„Hou alsjeblieft je mond," huiverde Eliza Nigg. „Je hoeft de jongens niet nodeloos bang te maken."

Frisons schaterlach klonk op uit het duister.

„Bang? Die jongens?" Hij richtte zich tot Albert. „Ben je bang?"

Er kwam geen antwoord. Helemaal op zijn gemak voelde Albert zich niet. Daar was de toestand niet naar. Maar bekénnen dat hij bang was, écht bang... Neen.

Ze lagen op een kluitje op het achterdek van de *Heyt Ammeh* bijeen. Marmaduke Stenring had hun de hutten laten wijzen. Maar daar hing nog steeds de gloeiende hitte van de dag. Het leken wel oventjes. „Zweetkamertjes", zoals Arthur Nigg ze noemde en hij dacht aan de kamertjes waarin hij als jongen eindexamen had gedaan. Het was in die zweetkamertjes niet uit te houden. Ze hadden de bedden uit de hutten gehaald en op het dek neergelegd. Van slapen kwam niet veel, hoewel Arthur Nigg de anderen telkens aanspoorde zoveel mogelijk te rusten. Wie weet wat de andere dag zou brengen! Maar ze konden niet slapen en ze lagen naar de sterren te kijken, die groter leken dan gewoon, groter dan de sterren die ze ooit aan land hadden gezien. En wat de andere dag betrof... Er gebeurde niets. Helemaal niets. Het leek wel alsof Marmaduke Stenring, de zeerover, zijn gasten had vergeten. De verzorging liet in geen enkel opzicht iets te wensen over. Marmaduke liet het zijn onvrijwillige gasten aan niets ontbreken. Als ze iets nodig hadden, behoefden ze maar te kikken. Mijnheer Frison maakte van dit verlof ruim gebruik. Niet omdat hij iets nodig had, maar hij liet van alles aanrukken, alleen maar om het Stenring zo moeilijk mogelijk te maken. Hij vroeg de onmogelijkste dingen. Nu eens was het peper en zout bij de kip en appelmoes, die ze opgediend kregen. Dan weer vroeg hij om tandpasta. Om talkpoeder, omdat hij zo'n last had van brandende voeten. Pijpeschoonmakers moest hij hebben. En het gekste van alles was: Frison kon zo mál niet vragen, of het wás er.

„Alsteblieft, sir," kwam de bediende dan en maakte een diepe buiging, tot wanhoop van Frison, wie het er alleen maar om te doen was de kapitein schaakmat te zetten.

Het werd een soort spelletje. Samen gingen ze overleggen welk verzoek ze nu eens zouden stellen, een verzoek waar Marmaduke Stenring zeker niet aan voldoen kon.

Paw-Min kwam op een idee.

„Vraag hem een geladen pistool. Dat zal hij zeker niet geven."

Frison knipte met de vingers. „Hallo, boy... een pistool. Maar geladen, hoor!"

De Maleier grinnikte en tot ieders verbazing keerde hij na enkele ogenblikken terug met een pistool.

„Alsteblieft, sir," zei hij met zijn zangerige stem.

Wordt vervolgd

En midden in die oneindige plas dreef het schip, zwart tot in het topje van zijn masten.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

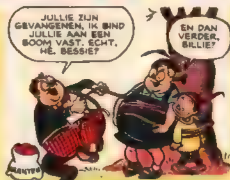

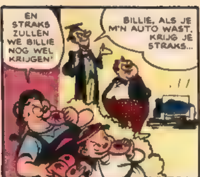

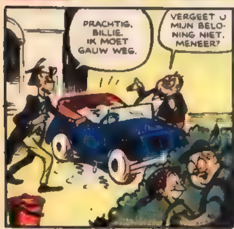

Betekenis van voornamen

Wat is de betekenis van Leuntje, heeft Bettie Tielkemeyer te Kloetinge ons gevraagd. Leuntje is een afkorting van Helena (de zonnige), van Magdalena (het meisje uit Magdala), van Lewina (de leeuwin) of van Apollonia (dienares van Apollo). Het zal voor Leuntje niet gemakkelijk zijn om dienares van Apollo te worden, want Apollo bestaat niet en heeft nooit bestaan! Hij leefde als een van de Griekse goden alleen in de verbeelding van de oude Grieken.

Enkele andere namen waarover ons vragen zijn gesteld, laten wij hier nog volgen:

Bettie (Elisabeth): geschenk van de Heer.
Adolph: edele held.
Wouter: de bestuurder.
Teuntje (Antonia): bloempje.
Adri (Adrianus): de landbouwer.
Loeki (van Lucas): de lichtende. Of: de wijze (van Aloysia).
Marita: de lieflijke.
Rein (Reinhard): de zeer sluwe.
Annette (Anna): de bevallige.

De Grote Tomahawk

Sergeant Solo Magee van de Canadese bereden politie liet Schicht, zijn grote witte schimmel, stilstaan op het topje van de heuvel. Met zijn scherpe, blauwe ogen tuurde hij over het dennenbos, het meer en de rivier in de verte.

Een paar kilometers van hem vandaan zag hij de rook die opsteeg uit het mijndorpje MacVicar. Nog verder weg steeg ook rook op. Het was afkomstig van de vuren der Micmac-Indianen, die hun tenten hadden opgeslagen bij het Berekopmeer

„Hiet ziet ernaar uit dat we te langzaam zijn geweest, Schicht," mompelde Solo. „We hebben geen tijd meer om eerst naar het kamp te gaan en dan terug naar MacVicar. Het wordt al gauw donker. Nu ja, ik denk dat Rode Adelaar nog wel een dagje kan wachten op het presentje dat ik hem moet brengen. Hij heeft er al veertig jaren op gewacht."

Hij keek nog eens naar het kamp en glimlachte. Toen dwaalde zijn blik weer af naar het mijndorp

„Het zal wel donker zijn voordat ik beneden ben," vertelde hij het paard. „Dan zal ik geen kans meer krijgen om mij een beetje los te maken voor de wedstrijd. Misschien zou het beter zijn, als ik dat hier deed"

Solo sprong van zijn paard en trok zijn rode jas uit. Zijn spieren spanden zich, terwijl hij de zadeltassen van het paard lichtte

„Ik zou niet graag in de ring komen om tegen Stoere Bates te vechten zonder enige voorbereiding," zei hij, zijn tassen openmakend. „Die Stoere is een stevige knaap en ik moet zeggen dat ik wel zin heb in een wedstrijd tegen hem."

Uit zijn zadeltas haalde hij een grote bijl en een paar bokshandschoenen. Tegelijkertijd viel er iets op de grond. Het was een Indiaanse tomahawk, niet bijzonder mooi, maar wel heel erg oud. Het handvat was helemaal glad gesleten Omwille van deze tomahawk was sergeant Magee helemaal hierheen gekomen

De Grote Tomahawk was onmisbaar bij de installatie van een Micmac-opperhoofd Veertig jaar geleden was de bijl gestolen en tenslotte in een museum terechtgekomen Daar had Solo hem gevonden Met veel moeite was hij erin geslaagd de museumdirecteur ertoe te brengen hem de tomahawk te geven, zodat hij hem kon terugbrengen bij de Indianen En nu was hij onderweg naar de rechtmatige eigenaars

Eerst zou hij echter nog moeten boksen tegen Stoere Bates. Solo had altijd van boksen gehouden en de inwoners van het mijndorp hadden hem een uitnodiging gestuurd. Hij had de uitdaging graag aangenomen. Goede tegenstanders voor de sterke politieman waren moeilijk te vinden. Zijn oefenmethode was al genoeg om tegenstanders af te schrikken

Hij raapte zijn bijl op en wandelde rond, totdat hij een stevige jonge den had gevonden Het werk kon beginnen. Solo zwaaide de bijl naar achteren en dan weer naar voren, met het geweld van een stoomhamer. Al heel gauw was de grond aan de voet van de boom bezaaid met houtsnippers

Ongeveer zes slagen had Solo gedaan, toen hij ophield en de boom van dichtbij bekeek Blijkbaar tevreden met wat hij zag, strekte hij beide armen, leunde tegen de boom en begon te duwen De boom kreunde, Solo's hoofd werd een beetje rood, maar hij duwde onvervaard door Toen, met stevig gekraak, begon de gaping in de boom zich te verbreden en tenslotte stortte de den op de grond

Hij stopte even om het zweet van zijn voorhoofd te vegen en toen pakte Solo weer de bijl. Nu waren de takken aan de beurt Een voor een vielen zij na een paar felle slagen op de grond en de kale stam bleef over

Uit zijn zadeltas haalde Solo een bundel touw. Hij bond het handig om de stam, waarna hij deze naar een andere boom sleepte Met een kwieke beweging gooide hij het losse eind van het touw over een lage tak, zodat hij de kale stam kon ophijsen Het vergde wel wat kracht, maar Solo slaagde erin de stam ongeveer een meter van de grond te krijgen Haastig werd het touw vastgemaakt en Solo's boksbal was gereed. Nadat hij zijn bokshandschoenen had aangetrokken, klonken al spoedig de doffe slagen tegen de opgehesen dennestam door het bos

Het vreemde geluid van Solo's handschoenen trok de aandacht van een stevige jonge Indiaan, die zachtjes door het woud sloop. Voorzichtig kroop hij naar de rand van de open plek om te zien wat er aan de hand was, hij glimlachte begrijpend, toen hij zag wat Solo deed

Plotseling verdween zijn lachje. De Indiaan had de Grote Tomahawk gezien, die naast de zadeltassen lag. Als een kat sloop hij door de bosjes en juist wilde hij

zijn hand uitsteken om de tomahawk te grijpen, toen Solo ophield met oefenen en zich omdraaide

De Indiaan was in een flits verdwenen; elk geluid dat hij misschien gemaakt had, werd overstemd door Schicht, die zijn meester trachtte na te doen en op zijn achterbenen staande, luid hinnikend met zijn voorbenen sloeg

„Kom op, ouwe makker Laten we nog even naar de rivier gaan om een frisse duik te nemen," riep Solo. „Wie er het eerst is "

Het leek wel alsof het paard hem verstond, want tegelijk renden zij de steile helling af naar de rivier aan de voet van het heuveltje. Tegelijk ook doken man en paard het frisse water in.

De Indiaan was hen gevolgd. Met begerige ogen keek hij naar de bagage van de politieman Als hij probeerde deze te bereiken, zou de man hem stellig zien. Hij kon zijn ogen er niet afhouden

Terwijl Solo en Schicht weer uit het water kwamen, nam de Indiaan een besluit Hij verdween met snelle pas in de richting van het mijndorp, zich zo soepel door het bos bewegend dat Schicht hem zeker niet had kunnen inhalen

Toen Solo het dorp die avond kwam binnenrijden, werd hij begroet door groepjes stoere mijnwerkers, die zijn vrienden waren Velen van hen waarschuwden hem voor Stoere Bates

„Bates is de eerste man die je aankan," zeiden ze. „Je kunt je maar beter bij je paard houden " Het was allemaal goed bedoeld Iedereen mocht Solo erg graag. Hij had geen vijanden

Bij het Grand Palace Hotel — een hut, die er even armoedig uit zag als de rest van de woningen — stapte Solo van zijn paard. Aan de teugels bracht hij het naar de stal achter het huis. Nadat hij het dier had verzorgd, nam hij zijn spullen mee naar binnen

„Stoere Bates is geen gemakkelijke," gromde Mike Malone, de eigenaar van het hotel

„Des te beter," antwoordde Solo. „Ik verheug mij op het gevecht "

Hij nam zijn bagage mee naar zijn kamer en keerde terug om wat met Mike te praten.

Er waren veel mensen in het dorp, allemaal voor de wedstrijd gekomen Micmacs en Geelmes-Indianen, houthakkers, jagers, mijnwerkers en wie al niet

„Ik hoop maar dat ze niet gaan vechten," verzuchtte Mike. „Die Micmacs en Geelmessen haten elkaar net zo erg als honden en katten."

Juist terwijl hij dit zei, hoorden ze rumoer buiten. Solo liep met grote passen naar buiten om te zien wat er aan de hand was Twee mannen waren met elkaar in gevecht

Solo stapte erop af, maar het was al te laat. De kleinste van de twee gaf zijn tegenstander zo'n stevige slag op de kin, dat deze als een blok op straat viel. Een diepe zucht ging door de kijkers.

„O, o," riep iemand, „mooi is dat! Stoere Bates is neergeslagen, dat wil zeggen dat er vanavond geen wedstrijd is "

Solo, die zich over de man heen boog, zag het ook De Stoere was in zo'n diepe slaap, dat het nog wel even zou duren voor hij ontwaakte.

„Wat is er gebeurd ?" vroeg Solo kalm

„Het is mijn schuld," antwoordde een rustige stem Solo keek in het gebronsde gezicht van een jonge Indiaan

„Witte Havik, hè? vroeg Solo „De zoon van Rode Adelaar Wat is er gebeurd ?"

„Ja, ik ben Witte Havik," antwoordde de jongen. „Ik liep op de stoep en botste tegen Bates op, of Bates tegen mij. We zeiden boze woorden tegen elkaar, we sloegen naar elkaar. . '

„Het was een eerlijk vechtpartijtje, Solo," zei een man. „We hebben het allemaal gezien De Indiaan heeft op sportieve manier gevochten. Maar het is wel jammer, dat je helemaal voor niets hier gekomen bent "

„Misschien kan ik helpen," stelde Witte Havik voor „Bates kan niet vechten. Als u wilt, kan ik in zijn plaats komen "

Solo keek hem scherp aan Er klopte iets niet Er was iets vreemds in het feit, dat die Indiaan zo vlot zijn aanbod had gedaan. Maar hij nam het aan

Even later, weer terug in het hotel, begon hij zijn zadeltassen leeg te maken. Voorzichtig hield hij de Grote Tomahawk in zijn handen

Ik moet eraan denken aan Witte Havik te vertellen dat ik de tomahawk bij mij heb, dacht hij. Eindelijk kan hij dan opperhoofd worden. Hij is er de aangewezen man voor, maar zonder de tomahawk. . .

Hij besloot echter te wachten tot na de wedstrijd, omdat Witte Havik hem misschien uit dankbaarheid zou laten winnen of het beneden zijn waardigheid zou vinden om als opperhoofd te gaan boksen

„En dat zou ik jammer vinden, want gezien de manier waarop hij Stoere Bates aanpakte, kan het een aardige wedstrijd worden, " mompelde Solo

Hij nam de tomahawk met zich mee, zodat hij hem Witte Havik na het gevecht kon laten zien. Hij wikkelde hem in een handdoek en liet hem naast de ring liggen, nadat Mike Malone de twee boksers had voorgesteld aan het juichende publiek

Ik moet uitkijken voor die knaap, dacht Solo, terwijl hij Witte Havik de hand schudde; het bleek al spoedig dat hij zijn tegenstander niet onderschat had Als hagel beukten de slagen op Solo neer en alleen wanhopig duiken en ontwijken konden verhinderen dat de politieman al in de eerste ronde neergeslagen werd. Hij was blij toen de bel ging

De tweede ronde begon nog slechter Solo kreeg bijna onmiddellijk een stevige slag op zijn kaak, tolde in de rondte, maar wist zich met moeite overeind te houden

Van nu af aan moet ik mijn ogen wijd open houden, dacht Solo en hij klemde zijn kaken op elkaar

Pas bij de zesde ronde viel de beslissing Met een harde rechtse slag won Solo De mensen juichten

Even later liep Solo langzaam naar zijn hotel. Het was jammer, dat hij Witte Havik niet meer te spreken had kunnen

De kleinste van de twee gaf zijn tegenstander een stevige slag op de kin.

krijgen Hij was onmiddellijk na de wedstrijd verdwenen. Nu moest hij tot morgen wachten voordat hij de Indiaan het nieuws van de tomahawk kon vertellen

In het hotel gekomen, liep Solo regelrecht naar zijn kamer. Nadat hij de deur had opengedaan, verstarde hij van schrik Het leek wel alsof er een wervelwind door de kamer was gegaan Zijn bed, kleren en zadeltassen, alles lag door elkaar

Zou het een grap zijn? Of was het een dief? Solo begreep er niets van Terwijl hij de rommel opruimde, vond hij een spoor Zijn tube tandpasta was op de grond gevallen en de inbreker was erop gaan staan. Een eindje verder zag Solo een witte voetafdruk op de planken Hij boog zich eroverheen

„Het lijkt meer een spoor van een mocassin dan van een schoen," merkte hij op. „Zou het een Indiaan geweest zijn?"

Nog peinzend over de inbraak ging Solo tenslotte naar bed, nadat hij eerst goed deur en ramen gesloten had. Er zouden geen inbrekers meer komen als het aan hem lag! De Grote Tomahawk lag op een klein tafeltje bij de deur

Solo wist dat het nog vroeg moest zijn, toen hij wakker werd. Waardoor was hij gewekt? Op datzelfde ogenblik hoorde hij weer een geluid, dat hem vlug deed opspringen. Schicht hinnikte luid, alsof hij in gevaar was

In een oogwenk was Solo op het erf Hij hield zijn adem in, toen hij zag dat er rook opsteeg uit de schuur, waar Schicht opgesloten zat.

„Het is in orde, ouwe jongen," riep hij. „Ik kom al" Hij hoorde de hoeven van het paard die tegen de houten wanden beukten, terwijl hij de schuur binnenrende. Haastig maakte hij het paard los en wilde het mee naar buiten voeren Hij was bijna bij de deur, toen er iets naast hem bewoog. Solo draaide zich om, maar het was al te laat Het een of ander viel met een geweldige kracht op zijn hoofd

Toen hij bijkwam, zag hij het eerst Mike Malone, die over hem heen gebogen stond

„Schicht!" fluisterde Solo, terwijl de hotelhouder hem een emmer water in het gezicht wierp Een luid gehinnik was het antwoord Het grote witte paard stond bijna over hem heen

„Maak je over Schicht geen zorgen," zei Mike, „en ook niet over de stal Dat is wel in orde. Ik begrijp nog niet hoe iemand zo'n flauwe grap heeft kunnen uithalen"

„Grap?" herhaalde Solo en hij ging overeind zitten

„Zeker. Er was helemaal geen brand, alleen een bos nat stro die in een emmer lag te smeulen," antwoordde Mike

Solo vroeg zich af wat er aan de hand geweest kon zijn. Was het inderdaad een grap of zat er meer achter? Hij bracht Schicht terug naar de stal, liep naar zijn kamer en wilde juist weer in bed klimmen, toen zijn oog op het kleine tafeltje naast de deur viel. Met een kreet van woede sprong hij opnieuw uit bed Het tafeltje was leeg. De Grote Tomahawk was verdwenen

Solo hoefde geen twee keer na te denken om te begrijpen wat er achter de streek met het vuur school. Het was een list geweest om hem uit het hotel weg te krijgen en in die tussentijd had iemand zijn kamer doorzocht en de tomahawk meegenomen

„Daar hebben ze gisteren natuurlijk ook naar gezocht," mompelde Solo, „daarom was mijn kamer overhoop gehaald Ze zaten achter de Grote Tomahawk aan en ze kregen hem toen niet te pakken, omdat ik hem meegenomen had naar de bokswedstrijd. Wie zou de tomahawk willen hebben en wie weet trouwens, dat ik hem bij me heb?"

Op de laatste vraag kon hij maar één antwoord bedenken. iemand moest door het raam van zijn kamer gegluurd hebben. Er stond een gebouw juist aan de overkant van de straat en iemand met een verrekijker zou de tomahawk hebben kunnen zien. Het zou mogelijk zijn...

En wie zou de dader kunnen zijn? De enige mensen die reden hadden om de tomahawk te stelen, waren de Geelmes-Indianen. Het zou voor hen beter zijn, als zij konden verhinderen dat de Micmacs een jong en krachtig opperhoofd kregen Die Geelmessen waren geslepen kerels en de streken die zij met de sergeant hadden uitgehaald, waren voor hen kinderspel. Hij besloot de stal eens wat nauwkeuriger te onderzoeken

De zon kwam juist op, toen Solo's scherpe ogen de grond rondom de stal afspeurden. Het had gedurende de nacht geregend en het was dus heel goed mogelijk, dat er sporen waren.

„Aha!" Solo's gezicht klaarde op Er stond een afdruk van een mocassin bij het achterraam van de stal Hij had gelijk gehad, het was het werk geweest van een Indiaan. De mocassin was gelapt aan de neus, hij zou dus geen moeilijkheden hebben bij het volgen van het spoor Solo's gezicht stond grimmig, toen hij vertrok. De sporen leidden hem uit het dorp. Snel keerde hij terug en zadelde Schicht

„We moeten die tomahawk terug hebben, jongen," zei hij. „Hij betekent te veel voor de Micmacs Ik ben om één ding blij en dat is, dat ik nog niets tegen hen gezegd heb. Nu zijn ze tenminste niet teleurgesteld"

In het begin was Solo er zeker van dat hij goed geraden had, toen hij dacht dat de Geelmessen de dieven waren Het spoor leidde in de richting van het zuiden, naar het gebied van de Geelmes-Indianen. Maar daarna zwenkte het naar het westen. De dief was naar de Grote-beerbergen gegaan

„Waarom is hij naar die bergen gegaan?" vroeg Solo zich af. „Daar is helemaal niets, geen kamp, geen jagers, geen Indianen... niets — alleen woestenij en bergen."

De bergen waren de woonplaats van de reusachtige zilvergrijze grizzlyberen, de humeurigste, de grootste en gevaarlijkste. Zelfs de meest geharde bontjagers bleven weg uit de bergen. Er was niet

zoveel te verdienen aan berehuiden, en het gevaar was te groot.

Het spoor ging steeds dieper de bergen in. Eenmaal hinnikte en steigerde Schicht. Hij had een beer geroken.

Bij een woeste hoop rotsblokken bleef Solo staan. De sporen wezen uit, dat de man hier stilgehouden had. Nadat hij van zijn paard geklommen was, onderzocht hij de rotsmassa. Met succes! Van onder een rotsblok haalde hij een leren vest te voorschijn. Hij bekeek het zorgvuldig. Waar had hij het vroeger gezien? Hij stak zijn arm nogmaals in de holte om te voelen of er nog meer lag. Zijn vingers voelden metaal.

„Een geweer," riep hij uit. „Waarom zou een man zijn vest en zijn geweer achterlaten, terwijl hij in de bergen dwaalt? Als er iets is dat hij nodig heeft, is het wel een geweer."

Aan de geweerbeugel zat een witte veer. Terwijl Solo ernaar keek, rees een vermoeden in hem op. Hij bekeek de veer nog eens heel goed. Het was geen kippe- of eendeveer. Slechts één keer had hij een dergelijke veer gezien.

Een vreemde gedachte schoot hem te binnen en die gedachte deed hem haastig op zijn paard springen.

„We moeten ons haasten, Schicht," riep hij. „Als ik me niet vergis, is iemand bezig zich een ongeluk op de hals te halen."

Het witte paard ging in snelle galop tussen de rotsblokken door, die over de hellingen verspreid lagen. En terwijl zij voortdraafden, volgde Solo met zijn ogen het spoor van de gelapte mocassin.

Toen zij een scherpe bocht omgingen, bleef Schicht plotseling staan. Hij barstte los in een angstig gehinnik. Zelfs Solo kon de reden ruiken. De geur van een beer overheerste die van het bos. Nog een paar meters en toen konden zij hem zien.

Het was een geweldig dier, bijna drie meter hoog als hij op zijn achterpoten stond.

Tegenover het beest stond Witte Havik, met de tomahawk in zijn hand. Solo herkende hem onmiddellijk.

De bijl die de Indiaan in zijn hand hield, was de Grote Tomahawk. Nu begreep Solo alles. Op een of andere manier had Witte Havik gezien, dat de sergeant de tomahawk in zijn bezit had. Hij had hem weggenomen — niet wetend dat Solo het wapen wilde terugbrengen naar de stam van Witte Havik. En nu probeerde Witte Havik te doen wat de beroemde Indianen hadden gedaan, die de tomahawk hadden bezeten.

Het was namelijk de gewoonte bij de Micmacs, dat de opperhoofden voor hun installatie hun kracht en uithoudingsvermogen bewezen. Ieder van hen was alleen en gewapend met de Grote Tomahawk de bergen ingegaan, had daar een beer gedood en de vacht meegenomen naar het kamp om de hutten te versieren.

Witte Havik probeerde deze gewoonte voort te zetten, maar zoals het er nu uit zag, waren zijn kansen niet erg groot. De beer zwaaide met zijn poot die zo groot was als een kussen, en duwde de bijl weg. Met de andere poot sloeg hij naar Witte Havik, die snel achteruitliep en viel.

Toen hij dit zag, kwam Solo in actie. Hij sprong van zijn paard, met het geweer in de hand, maar hij durfde niet te schieten. Dat zou voor Witte Havik even gevaarlijk zijn geweest als voor de beer. In plaats daarvan nam hij het wapen bij de loop en sloeg de beer met geweld achter het oor. De beer trok zich er weinig van aan, de dikke huid en de stevige nekspieren beschermden hem. Maar hij was gewaarschuwd. Met een grom en een grauw draaide hij zich om.

Solo keek naar zijn geweer. De klap was zo hard geweest, dat hij alleen nog maar de loop in zijn hand hield. Maar hij moest oppassen, de beer kwam op hem af. Eén beet zou het einde zijn, één klap met de poot zou hem machteloos maken. Hij gooide de resten van het geweer in de bek van de beer, dook onder de poten door en begon op het dier in te beuken.

De slagen roffelden op het berelijf als hagelstenen. Even raakte het beest van zijn stuk, maar slechts voor een seconde. Hij gromde weer en stak zijn poten uit. Solo wilde hem een stomp geven. Hij haalde uit, maar lag het volgende ogenblik op de grond, gevallen over een gladde steen. In een oogwenk was de beer boven op hem.

Solo zag de geweldige harige massa boven hem uit steken. Niets kon hem nu nog redden, dat wist hij. Maar plotseling klonk naast hem het gedaver van paardehoeven. Schicht was, ondanks zijn grote angst voor de beer, zijn meester te hulp gekomen. Hij zwaaide met zijn voorbenen, terwijl hij deze in de lucht gooide. Hij was nu nog groter dan de beer.

„Schicht, ga weg," riep Solo. „Ga zo gauw mogelijk weg." Maar voor de eerste maal was het paard ongehoorzaam aan zijn meester. Hij had gevoeld dat er gevaar dreigde voor de man in de rode jas en zijn trouw aan die man overwon zelfs de angst voor de beer.

Het leek op een soort bokswedstrijd, het gevecht tussen de twee dieren. Hun voorpoten sloegen door de lucht. Tenslotte slaagde Schicht erin zijn ene been in de nek van de beer te leggen. Met het andere been sloeg hij als een hamer op de kop van het monster, dat neerviel, weer opkrabbelde en wilde vluchten.

Maar de beer had geen kans meer weg te komen, want plotseling stond daar Witte Havik, met de tomahawk in zijn hand. Met een schrille oorlogskreet sprong hij op het dier af, dat buiten adem was na het hevige gevecht met Schicht. Het volgende ogenblik lag de beer dood op de grond.

Solo, die intussen opgestaan was, kalmeerde Schicht. Hij liep op de Indiaan af, die een beetje verdwaasd naar het beest aan zijn voeten keek.

„Je bent het waard opperhoofd te worden van de Micmacs," zei Solo glimlachend. „Een opperhoofd van het oude soort, dat met eigen hand en met de Grote Tomahawk een beer heeft gedood."

Witte Havik sloeg verlegen zijn ogen neer.

„Ik schaam mij," zei hij zacht. „Ik heb de tomahawk gestolen van sergeant Solo. Dat was niet goed van mij."

„Ik begrijp het wel," antwoordde Solo vriendelijk. „Je wist niet dat ik het wapen terugbracht naar je stam. Om die tomahawk te pakken te krijgen heb jij zeker ook Stoere Bates neergeslagen, vlak vóór de bokswedstrijd."

„Ja, ik hoopte u knock-out te slaan," gaf de Indiaan toe, „dan had ik tijd gekregen om de tomahawk te pakken. In plaats daarvan. . ."

„Nu heb je hem ook," grinnikte Solo. „Ik vond het wel jammer, dat ik niet met Bates heb kunnen vechten, maar ik heb nu tenminste met een beer gevochten." En hij keek neer op het logge beest.

Even later waren ze samen bezig het dier te villen. Solo was tevreden. De Grote Tomahawk was terug bij de rechtmatige eigenaar — terug bij de Micmacs, waar hij hoorde.

Oplossing puzzel nr. 8

De oplossing van onze puzzel nummer 8 was:

Speelweide

Onder de vijftig gelukkige winnaars van een prijs staat vooraan

Jos v. d. Hoeven

Schalkburgerstraat 177, Den Haag,

die de eerste prijs, een paar rolschaatsen, krijgt thuisgestuurd.

Een tafeltennisspel, de tweede prijs, krijgen:

Cor Eggens, Schoolstraat 26, Vroomshoop (O.).
Roelof Vos, Willem de Zwijgerlaan 4, Alblasserdam.
G. Kool, Dorpsstraat 72, Waddinxveen.
T. van Luling, Herenweg 183, Rijnzaterwoude.
Ria van Maurik, Dijk 37, Boven Leeuwen.
L. Beekhuijzen, Oosterhoutsestraat 70, Oosterhout.
Arend van Zanten, Dorpsstraat 1, Holysloot, post Nieuwendam.
Reini Meilink, Ewijcksvaart 13, Anna Paulowna.
Rudie van Eck, Baffinstraat 19[1], Amsterdam.
Rigje Knigge, Eskampstraat 14a, Rotterdam-8.
Ad van de Pol, Margritestraat 20, Goirle.
Piet Adriaans, Kerkstraat A138, Oirschot.

Een derde prijs, een vulpotlood in vier kleuren, gaat naar:

Jannes Nijboer, Washuizenweg 3, Ten Boer (Gr.).
Paul Poels, van Erstenstraat 29, Deurne, België.
J. Vollenberg, Langestraat 40, Venray (L.).
H. Nuus, Niesoordlaan 21, Midwolde (Old.).
Jan Scheepvaart, Achterdijkje 24, Makkum.
Peter Warmerdam, St. Annastraat 10, Sluis (Z.-Vl.).
Kees van de Berg, van Lumeystraat 44, Den Haag.
Annie Zaan, Poelenburg 7d, Rotterdam-23.
Karina Baljet, J. S. de Rijkstraat 87, Utrecht.
Wim Legemaal, „Landzicht", Langbroek (U.).
Riksta Hovinga, Zuideinde 1, Drouwenerveen (Dr.), post Gasselternijveen.
Jan de Jong, Stevenhuygendwarsstraat 82[1], Sint-Anna-Parochie (Fr.).

En een vierde prijs is voor:

Jans Epping, Oude Steeg 22, Gees (Dr.).
Adrie Daane, Glarisstraat 12, Vlissingen.
Gabrie de Jonge, Nd. Achterweg 83, Wemeldinge (Zld.).
G. Michel, Javastraat 23, Zwolle (O.).
Marlies Bouvrie, Robert Graaflandlaan 6, Maastricht.
Gerdy van Erp, Donatusstraat 30, Nuth.
Jo van Antwerpen, Frederikplein 28, Rijen (N.B.).
Gerry Franke, Infanterielaan 4, Ede (Gld.).
Anneke Dammann, Pakveldstraat 5, Zandvoort.
Pleun van de Vliet, Eliza Dorusstraat 52, Delft.
Nelly Moerkerken, Onderdijkserijweg 131, Zwijndrecht (Z.H.).
T. Duin, Meerburgkade 142, Katwijk a/d Zee.
Leo Kok, Delftselaan 133, Den Haag.
Annie van de Mierden, Newtonstraat 9, Eindhoven.
Erik Tromp, 1e Oosterparkstraat 132[1], Amsterdam-O.
Jelle de Jong, Jephtastraat 66[2], Amsterdam-W.
L. Rijerkerk, Berckheijdestraat 8 rood, Haarlem.
I. Ekkenbus-Riekwiel, Ferme des Vrignes, St. Sauveur en Puidaye, Yonne, France.
Marie-Christine van Snick, Oudenaerdse Steenweg 60, Burst, België.
A. Kroek, Willembarendsstraat 69, Meppel.
Nico Oosterbosch, Hoogstraat 50, Zeelst.
James van Rookhuijsen, Arnhemseweg 79, Amersfoort.
H. Joustra, Westersingel c 133, Dokkum.
Marietje Bijl, Schaarweide 47, Rotterdam-24.
Jan Boersma, Grunostraat 13b, Groningen.

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER

Damprobleem

Wit wint door: 50-45; 48-42; 47-41; 25-20; 20 x 29; 45 x 34; 35 x 2.

Onze inzender heeft waarschijnlijk een tikfout gemaakt. Als vierde zet heeft hij opgegeven: 20-25; het moet echter 25-20 zijn.

Een van de drie

1 - b; 2 - a; 3 - b; 4 - c; 5 - a; 6 - c.

Sjors heeft kou gevat; hij heeft zijn vrienden ook aangestoken, zodat zij deze week binnen moeten blijven. Hun plaats op de achterpagina wordt daarom ingenomen door Mug en Mik.

DICKIE DAPPER

COCO DE CLOWN

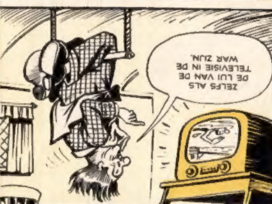

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.